

Lezing door Bruno Gröning, München, 5 September 1950.

"Dr. Enderlin heeft u al zoveel verteld..."

Aanwijzing

Dit is een afschrift van de stenografisch vastgelegde lezing van Bruno Gröning, die hij op 5 september 1950 in het huis van de alternatieve behandelaar Dr. Eugen Enderlin in München gaf.

Opnamen van Bruno Gröning's voordrachten met zijn originele stem zijn op CD verkrijgbaar en kunnen op het volgende internetadres besteld worden:

www.bruno-groening-stiftung.org

Lezing door Bruno Gröning, München, 5 september 1950

"Dr. Enderlin heeft u al zoveel verteld ..."

Mijn lieve genezing zoekende!

Dr. Enderlin heeft u al zoveel verteld, en toch heeft u niet alles kunnen begrijpen. Zelfs als je *ja* zegt, is het heel logisch, dat je niet alles in één keer kunt verwerken, zoals het u in woorden gegeven is. Iedereen die dat zegt, liegt. Je kunt de dingen niet zo snel verwerken, en daarom moet je langzaam, langzaam maar zeker te werk gaan. Je kunt niets doen met geweld. Het is ook logisch, dat alleen de tijd hier kan spreken. De tijd wordt ook met hoofdletters geschreven, maar toch geloven veel mensen dat ze altijd rechten krijgen of moeten krijgen, dat men ze moet geven wat ze eisen. Hier neem je alles; om het kort te houden, ik wil het tegenovergestelde van wat je tot nu toe in je eigen leven hebt meegemaakt. En hier zeg ik ook: Niet eisen, maar ontvangen! Ik geef niemand het recht om iets van mij te eisen. Wat ik eis is vuil en viezigheid, dat is de ziekte, het slechte, het kwade, het slechte dat al deel is geworden van iemands vlees en bloed, van zijn denken, van zijn wezen. En nu heeft hij daardoor het slechte in zichzelf opgenomen, zodanig dat hij er nu niet meer vanaf kan komen.

Het is mij duidelijk dat de mens hierdoor, omdat hij veel dingen voor zichzelf heeft opgenomen, het zo in zijn lichaam vast houdt, dat hij er niet zo gemakkelijk vanaf kan komen. Ik vraag u niet de vraag te stellen wat ik kan genezen, maar wie ik kan genezen. Het ligt niet aan mij, maar aan elke zieke zelf. Als er vandaag 100 mensen komen om hulp en genezing te ontvangen, kan het zijn dat er vandaag 99 genezen worden en één niet. En als er morgen weer 100 komen, kan het zijn dat er 99 niet genezen worden en dat er maar één genezen wordt. Gewoonlijk was het altijd zo, dat mensen bij wie het kwade in vlees en bloed terecht is gekomen, dat die nu of in het verleden hun visitekaartje hebben laten zien, doordat ze hun onwetendheid überhaupt duidelijk hebben laten zien. Iedereen heeft zo zijn eigen voorstelling. Deze mensen ook. Niemand heeft geweten, en u weet sowieso nog niets, ondanks alles wat er eigenlijk aan de hand is, waarom ik hier überhaupt ben, waarom ik dit

überhaupt doe. Velen weten dat veel mensen genezen zijn; velen hebben vertrouwen in mij, dat weet ik, maar niet alleen het Duitse volk, maar ook al velen, velen in het buitenland. U kunt de post controleren, op sommige dagen zijn er meer buitenlandse brieven, vertrouwensbrieven, bedankbrieven voor genezing op afstand, enz. Wat weet de Duitser, als hij hier aan de trog zit, waar iemand niets anders wil doen dan de arme zieke mensen helpen en genezen. Ik ben niet in zo'n positie dat ik misschien rijkdom wil verwerven. Excuseer me, ik heb een beetje gelogen, het hangt er alleen van af hoe en waarom. Geen rijkdom, zoals je misschien dacht, door te denken dat hij iets wil, hij wil geld verdienen, hij wil rijk worden. Als u dat zegt, dan zeg ik: Ja, ik wilde rijk worden, maar niet rijk aan geld en bezittingen, maar rijk aan kracht om mensen te helpen en te genezen. En zo kwam het, niet volgens mijn wensen, nee, dat het op dezelfde manier tot stand moest komen als dat een mens daadwerkelijk is afgeweken van de eigenlijke mens, zoals ik al eerder zei, dat hij zoveel slechte dingen in zichzelf heeft opgenomen en niet weet waar hij het vandaan heeft gehaald. Je kunt het ook erfelijkheid noemen, je kunt het noemen hoe je wilt. Het is zo wie zo waar. Het is ook goed of fout.

Maar als ik zeg dat het juist is, dat je jezelf het lijden toebrengt, dat je het vasthoudt, en dat gebeurt in het onderbewustzijn. Je weet niet eens wat er eigenlijk aan de hand is. Wat weet de mens ervan. De mens weet niets. Hij leeft zo, iedereen heeft zijn baan, iedereen heeft zijn problemen, zijn vreugde, zoals hij zich dat kan veroorloven. Maar de mens denkt dat dat alles is. Nee! De mens heeft de verbinding verloren, en om de verbinding te herstellen, wil ik hem helpen. Ik wil je helpen, om je op deze weg te brengen, om de verbinding weer te herstellen. De mens heeft zijn menselijk instinct verloren, zijn verbinding met God. Hij gelooft, dat als hij blijft bidden, als hij naar de kerk gaat, of als hij zegt dat hij in God gelooft, of een christen is, dan gelooft hij al genoeg gedaan te hebben, en daarmee is het klaar. Nee! Dit zijn gewoon lege woorden, het is niet waar! De echte verbinding is de mens werkelijk kwijtgeraakt. Dat komt doordat een mens niet echt heeft geweten, omdat hij alleen maar iets heeft gehoord, er is iets, en dus denkt hij, dat hij er goed aan doet om zich in zijn leven te laten gelden, om zijn leven beter te maken doordat hij door het een of ander geld verdient. Ze hebben ook geen middel onbeproefd gelaten in hun pogingen om heel dicht bij mij te komen, om hier rijkdom te verwerven. Dat is uit den boze. Aan de andere kant waren er mensen die, zonder overtuigd te zijn, iets in de krant gelanceerd hebben, en wat ze gelanceerd hebben, kunnen ze niet verantwoorden. Ze hebben niets onbeproefd gelaten, om me door de modder te slepen. Maar laat maar, ik ben nergens bang voor, ik ga het rechte pad. Maar het gemene is, dat wanneer mensen denken dat ze mij dit aandoen, ze het de zieken hebben aangedaan, ook al heb ik ze gevraagd om me te steunen, dat het beter en gemakkelijker zou zijn om de zieken te helpen. Er zijn overal slechte mensen, in welke beroepen dan ook. En ze hebben hier geen middel onbeproefd gelaten, vooral wat de kranten betreft, dat de mensen zichzelf niet overtuigd hebben van alle

gebeurtenissen überhaupt. Wat ik in die paar dagen hier in dit huis heb bereikt, details heeft u mee gekregen, maar dat is nog lang niet alles; als u dit alles wist, zou u zeggen: Ja, nu kan ik Gröning begrijpen.

Men moet zich eerst overtuigen, van alles wat er eigenlijk aan de hand is. Ik weet dat er mensen zijn, vooral hier journalisten, die het record willen vestigen. Deze journalisten, aangenomen dat ze een verslag van een voetbalwedstrijd maken, schrijven niet de feiten, maar hebben de grootste griezelverhalen ter wereld gecreëerd. Hetzelfde hier. Of als je de deur geblokkeerd had, zeiden ze: Wacht, het gaat ook zo.

Het ging ten koste van de zieken. Ik zou juridische stappen kunnen ondernemen en ze allemaal ter verantwoording kunnen roepen, maar we hebben niet zoveel mensen om juridische stappen te ondernemen, en het zou jammer zijn om daar tijd aan te verspillen. Ik zou liever tijd offeren aan de arme zieken. Natuurlijk, laat men niets onbeproefd, om mij op de een of andere manier te pakken te nemen. Maar het lukt niemand. Als iemand mensen wil helpen, dat hij voor deze hulp, als hij goede dingen doet voor mensen, ook leven moet dat is mij duidelijk. Daarom moet hij er geld aan verdienen, en dat kan ook als hij zich eerst zelf overtuigt van wat hij schrijft. Ik doe zelf niets verkeerd. Denk je, dat ik op een of andere manier, als ik een ziektebeeld voorleg, het vervals? Dat ik de mensen eerst heb uitgehoord? Ik heb misschien een uur geleden gehoord dat een dame hier was, die uit de Russische zone komt om te vragen om genezing op afstand voor een ziek persoon. Dat is alles wat ik gehoord heb. Ik heb meteen het ziektebeeld, door middel van een andere persoon vastgesteld, dat op schrift is gesteld. Het gaat om een verlamd persoon. Daarom moet niemand me iets vertellen, ik weet het zo, ook zo. Ik hoef geen naam te weten, niet waar de zieke woont, geen ziekte. Niet eisen, maar verkrijgen.

Dat was één kant. En deze ene kant heeft zoveel slechtheid met zich meegebracht, wat ook overeenkomt met de feiten, die ik niet ontken, dat er zieke mensen zijn geweest die ziek naar mij toe zijn gekomen, genezen zijn, en door deze slechte artikelen zoals in kranten, folders en ook brochures, hun oude leed weer terug kregen. Want ze moeten immers slopen: *Ja, ben ik genezen of niet?*, doordat ze zoveel slechte dingen horen. Een voorbeeld: Een buurvrouw komt naar je toe en zegt: *Hier die Huber is zo'n slecht mens, en mevrouw Schmidt is niet veel beter. Ja, ik heb ze beiden zien lopen.* En je krijgt er een ander beeld van, er wordt al door verschillende mensen over gesproken, in een mum van tijd wordt de persoon in een slecht daglicht geplaatst. Maar niemand kan dit verantwoorden. Er zijn veel mensen die alleen maar sprookjes kunnen vertellen, die sensaties kunnen creëren. Het is gebeurd dat mensen zijn teruggevallen in hun oude lijden. Vreemd dat dit steeds weer herhaald wordt. Maar het is zo, de ene persoon staat boven de andere. Ik kreeg een telefoontje op een zondagochtend. Zelf was ik niet aan de telefoon. Het was Dr. Trampler.

Deze heeft laten opbellen en heeft me gevraagd hem te helpen. Ik kende hem helemaal niet, er werd me geen naam gezegd, helemaal niets. Heb ik gezegd, dat gaat niet. De zieke man ligt in bed, kreunend, met pijn. Stop, dit gaat niet, er is een vrouw in huis die stoort. Het is een goed mens, heel goed mens, maar ik kan niet helpen. Zij houdt het lijden vast, ondanks haar goedheid. En nu heb ik laten zeggen, dat de vrouw het huis van deze zieke man moet verlaten. Ze kreeg de boodschap en vertrok. En toen lukte het. Toen ging de pijn weg, en wat dan, meneer Beier?

(De patiënt in kwestie bevindt zich onder de genezing zoekenden en bericht verder:)

Meneer Beier: Toen ging de pijn helemaal uit het hele been, het hele lichaam, de kramp ging helemaal weg, het been werd heel heet, binnen een paar minuten helemaal pijnloos.

Bruno Gröning: Welnu, ieder mens gelooft dat hij een ander mens kan helpen. Maar in plaats van te ontlasten, belast je alleen de patiënt. De moeder denkt dat ze haar kind kan helpen doordat ze steeds weer hulp verwacht, en alsmaar aan de zieke denkt. Op dezelfde manier kan een mens de anderen belasten. Ook hier kan een mens anderen belasten. Soms komt er zo plotseling iets door je lichaam dat je niet weet waar het vandaan komt, maar je hebt het via je buurman gekregen. Dat weet je niet. Dat kun je zelf niet vaststellen. Trouwens, ik heb de hele leefruimte beschreven. Het is beter als het verder weg is. Ik ben niet bijziend, maar verziend. Dat zie ik allemaal. En als die mijnheer dat niet had gedaan, dat hij de vrouw niet had gevraagd de woning te verlaten, zou hij nog steeds zijn pijn hebben gehad. Daarom zeg ik, hij die niet horen wil moet voelen.

Ik volg geen menselijke bevelen op, dat wisten de officieren van het Duitse leger ook niet.

Nu heb ik je in het kort verteld wat de mens heeft gesloopt. Vandaag kan ik u zeggen dat de pers inderdaad alles in het werk stelt, om goed te maken wat sommige van haar medewerkers slecht hebben gedaan. En als de waarheid wordt onthuld - ik beledig deze mensen niet verder, want ik heb ze vergeven. Ik zeg alleen maar: "Kom, jullie kunnen jezelf overtuigen!" Maar wie wil helpen, en dus ook hier de pers, die kan veel helpen, en die zal helpen, niet alleen de Duitse pers, maar zelfs de buitenlandse pers, die steeds meer geïnteresseerd raakt. Ze hebben meer en eigenlijk beter geschreven dan de Duitsers tot nu toe. Maar de Duitsers maken nu goed wat ze gemist hebben. En dat gebeurt altijd op zo'n manier, dat als mensen zichzelf daadwerkelijk overtuigen, dat ze zeggen: *Ja, dat wisten we niet! En nu slaan we een weg in.* En ik zeg nog steeds: Veel handen maken snel een einde, ze creëren meer. En dat is waar ik naar toe wil, en daarom moet je er zelf aan bijdragen. Vandaag de dag moet je net zo egoïstisch zijn, zoals je egoïstisch van aard bent. Eens in je leven moet een mens een egoïst zijn, als hij weer beter wil worden. Het gaat niet, dat de ene zieke de andere helpen kan. Ieder moet het grootste streven hebben om weer gezond te worden. En dat is vandaag hier, je kunt het thuis ook hebben. Maar je moet weten wat er aan de hand is.

Lezing door Bruno Gröning, München, 5 September 1950.

“Dr. Enderlin heeft u al zoveel verteld...”

Ik heb hier in deze kleine kamer enkele zieke mensen, die zoveel mee op hun weg gekregen hebben, het werkt kolossaal. En het is ook duidelijk, dat mensen dit echt moeten hebben. Want organen, zoals ze tot nu toe dood waren, wanneer het leven terug komt, moet er iets te merken zijn.

Maar om ervoor te zorgen dat we elkaar nog beter begrijpen, geef ik je nog iets mee op je weg. Als ik 30 jaar geleden was gekomen en ik had je iets verteld over een radio, zou je me hebben uitgelachen. Als ik je had verteld, dat als iemand in Berlijn of in München of ergens in het buitenland spreekt, je het in dit kistje kunt horen, dan had je gezegd: *hij is gek*. Dat was toen onbegrijpelijk voor de mensen, ze konden het niet geloven. Vandaag de dag wordt het door hen als vanzelfsprekend beschouwd. Slechts enkelen hebben het geweten, dat dergelijke apparaten daadwerkelijk bestaan, hoe dat mogelijk is.

En zoals het hier ook is, wisten slechts een paar mensen in het begin dat er zo'n kleine man was die zoiets kon doen. En langzamerhand wordt het voor de mensen net zo vanzelfsprekend zoals de radio vandaag de dag is.

Heeft iemand van jullie pijn?

Hou alsjeblieft niet vast aan de ziekte, maar laat het los. Let op je lichaam.

Je ogen zijn als een camera, ze maken overal foto's van. Alles wat je ziet wordt opgenomen, en als je een nieuwe foto maakt, wordt het negatief aan de kant gelegd. En zo komt het samen. Wat het oog kan doen, precies zo bij de mensen! En ze kunnen het na jaren weer bovenhalen, hetzelfde beeld; net als een camera breng je je negatief dat je in het archief hebt gelegd weer tevoorschijn. Precies zo hier. Het verstand, de geest verwerkt alles. En als je iets wilt doen, schakel je over naar het commandocentrum. Dit is de achterkant van het hoofd waar de zenuwbanen zijn. Zo kun je je eigen lichaam schakelen. Men zei, dat wat die Gröning doet suggestie is. Nee. De mens is als in een hypnotische toestand. Kortom. Ik zou daar verder over kunnen uitweiden.

En u beslist nu zelf, van de centrale naar de commandopost: Dit en dat moet worden uitgevoerd. Nu spreek je je eigen zenuwen aan. Naar de maag, naar de darm, naar het been of naar de knie, altijd mooi aanspreken, altijd mooi zoeken! Ik zou veel dingen kunnen doen, niet om onheil te zaaien, maar om mensen te helpen en te genezen. Ik zou mijn vijanden kunnen vernietigen, maar ik denk er niet aan, ik voer het niet in mijn schild, om zoiets te doen. Een huis moet door zoveel handen worden gebouwd; voordat het klaar is, kost het veel zweet en het kan door een heel dom persoon worden vernield. Hij hoeft geen normaal, gezond verstand te hebben. Vernietigen, door het aan te steken, te verbranden of misschien zelfs op te blazen met iets. Dus opgebouwd is niet zo gemakkelijk, maar vernietigen. En je hebt jezelf ook vernietigd. Maar niemand kan het je kwalijk nemen en niemand heeft het recht om iets te zeggen of je verwijten te maken. Maar ik wil nu dat je me begrijpt. Wat je in

je eigen lichaam slecht hebt gedaan, wil ik je alleen maar een beetje ophelderen en zeggen, dat je dat niet meer moet doen. Je moet één ding doen, je lijden los laten, en er niet aan denken, dan komt het echte werk, om op je lichaam te letten wat er gebeurt. Je hebt nu de verbinding om de genezende golf te ontvangen.

Een radio-ontvanger, die niet in orde is en de zendgolf niet kan ontvangen, moet eerst in orde worden gemaakt. Maar hier zeggen we: als de kast ook in orde is, hebben we altijd iets nodig voor de ontvangst, en dat is de antenne, zoals jij hier het kogeltje hebt. Vergelijk nu met het apparaat: Als het apparaat nu op een willekeurige zender is ingesteld, kun je de zendgolf ontvangen. Ook hier, omdat het de genezende golf is. Je bent net zo goed een apparaat, je kunt net zo goed ontvangen. Je hebt ook geen kogeltje nodig, er zijn apparaten die de antenne al in het interieur hebben ingebouwd. En hetzelfde heb jij ook, alleen is dat alles in de loop der jaren bij jullie verslapt, het is er niet meer, je kon het puur natuurlijke niet meer ontvangen. Alleen bij weersveranderingen heb je het gemerkt, wanneer een mens wonden heeft gehad, dan kreeg hij pijn op die plek. Als er in zijn hoofd iets mis is, kreeg hij ook hoofdpijn, vooral als het weer veranderde. De mens heeft al ontvangen, maar het werkelijke niet, alleen het slechte, niet het goede. En nu ben je zo geschakeld, ik heb iets aan je lichaam gedaan - waar en wat, is voor jou onbelangrijk, dat zul je later wel ervaren - dat betekent, dat de antenne weer terug is, en voor de ontvangst ingeschakeld is. De radio wordt met kunstmatige elektriciteit gevoed, en jij hebt nu ook zoveel stroom binnen gekregen, zoveel stroom, dat je ontvangen kunt, net zoals jouw toestel. Net zoals de buizen moeten worden opgewarmd, zo is dit ook bij jou. Zo'n apparaat moet eerst opwarmen, en als je de stekker in het stopcontact steekt, moet je wachten tot het apparaat is doorgewarmd. Eerst komt de warmte, ook bij u, dan komt de stroom en regelt het verder. Het is altijd beter als de mens dan alles zegt wat hij voelt. Hij moet het uitspreken, zodra hij het uitspreekt, is het verdwenen.

Als mensen maag- of darmproblemen hebben gehad, waar zijn ze dan gebleven? Vandaag ging hij voor een röntgen foto, zeg ik; morgen ga je weer terug, zoek het op!

Ik weet altijd van tevoren, hoe lang het zal duren. Niemand weet waar het is gebleven, ze zijn er in ieder geval niet meer. Dat is precies wat mensen altijd geloofden, zoals de artsen zeiden, geestesziekte, mensen die geestesziek zijn, die kan hij genezen. Maar toen ik hem vroeg wat voor orgaan niet met zenuwen is begiftigd, kon hij niets zeggen. Alle organen hebben zenuwen, er is geen andere manier.

Als je de gezondheid hebt ontvangen, laat je die dan natuurlijk niet meer afnemen. Er zijn overal stoorzenders. Als je thuis je radio hebt aangezet en de buurman heeft hem ook aangezet, als er iets mis is met de radio, kan hij de burens ermee storen. Als er iets mis is met het lichtnetwerk, ook. De geluiden op deze aarde, die ontvang je, en je leeft in een tijd, waarin je hier niet meer onderuit kunt komen. Hoe heerlijk is het toch, als je gaat rusten in Gods vrije natuur. Dan kun je ontspannen. Als je dan weer

Lezing door Bruno Gröning, München, 5 September 1950.

“Dr. Enderlin heeft u al zoveel verteld...”

---

in het lawaai komt, begint het lijden weer. Je moet jezelf hier ook rust gunnen, door naar jezelf te luisteren. Gooi dit vuil van je af, je hebt het zelf opgenomen. Maar je kunt er vanaf komen, als je het nu aan mij geeft. Doe het. Ja? Nee? Wil je van je lijden af? *Ja!* Dat wil ik alleen maar horen, en wie mij zijn lijden heeft gegeven, heeft het recht niet meer, om er naar te vragen. Sommige mensen zijn weer op zoek naar de ziekte. Niemand van jullie heeft dit nodig. Er zijn mensen die denken dat het zo makkelijk is als je iets weggeeft. Ze zeggen: "Ik geef je de ziekte." Als ik iets weg geef, mag ik er niet meer om huilen. En een geschenk, geef je niet verder. Je houdt het. En daarom moet je die gave respecteren en eren. Je moet er voorzichtig mee omgaan. Langzaam maar zeker, laat de tijd spreken.

(Gröning vraagt de heer Beier om te zeggen wat hij voelt.)

De heer Beier: De stok straalt correct, er gaat een stroom doorheen, door het hele lichaam, en naarmate de stroom vordert, gaat de pijn weg. Maar er was daar zo'n zware plek, die van het been tot aan de knie ging, er was een knelpunt, daar ging het niet verder. Het was hardnekkig, het duurde een tijdje, toen ging het door naar de heup, weer een stagnatie, die heel lang duurde, en ook dat is weg, en vanavond ben ik vrij, zonder pijn. Toen ik voor het eerst bij de heer Gröning kwam, liep ik op twee krukken.

Bruno Gröning: Dat is geen fantasie. Ik kan je ook foto's laten zien van mensen die helemaal stijf waren. Het stokje is zo vol geladen met stroom, dat het er niet meer uit gaat. Deze mensen zijn nu vrij om zich weer vrij te bewegen.

(Gröning vraagt juffrouw von Bodenhausen, te spreken.)

Juffrouw v. Bodenhausen: Een dame had kinderverlamming, en kon tien jaar lang beide benen niet bewegen. Dhr. Gröning heeft haar onlangs bezocht. In het eerste moment dacht ze te veel na over haar ziekte. Pas na een tijdje werd ze opener. Toen meneer Gröning vertrok, meldde ze hem stralend: "Kijk naar mijn benen! Ze trok beide benen omhoog, liet ze weer zakken, kon beide benen bewegen. En heeft nu, wat al jaren niet meer gebeurd is, geen pijn meer en kan rechtop staan, wat ze al bijna tien jaar niet meer heeft kunnen doen. Vroeger stond ze erg wiebelig, gesteund op twee mensen of op een stok, en nu staat ze rechtop.

Bruno Gröning: Luister, doe wat ik van je vraag! Luister niet alleen om je nieuwsgierigheid te bevredigen, nee, doe wat ik je vraag om te doen, zodat je ook de genezingsgolf ontvangt! Je krijgt het allemaal zuiver. Ik doe meestal de meest onmogelijke dingen die je niet kunt verklaren. Er zijn veel dingen die niet verklaard kunnen worden, maar niets dat niet kan gebeuren.

Niets is onmogelijk hier. Ik stop ook motoren, schakel apparaten uit terwijl ik ze niet aanraak. Het is geen verbeelding, geen suggestie. Ik zou me schamen, om dit duivelswerk te gebruiken. Maar als ik met iets praat of iets aanraak, gebeurt het zoals ik zeg. Wat ik van plan ben te doen, gebeurt.

Ik wilde alleen maar bewijzen dat het waar is, en ik kan u veel gevallen laten zien, zodat u de leer accepteert en het doet. En ik wil geen propaganda voor mij maken, ik

wil u ook waarschuwen om geen propaganda voor mij te maken. Zie dat je je gezondheid krijgt!

Sommige mensen begrijpen het niet, en dat is precies waarom u uw best moet doen om mij te begrijpen. Dat is alles wat ik van je wil, ik moet je beroven van je tijd, maar ook van de ziekte. En wie de ziekte weer meeneemt, dat is niet mijn schuld. Wie niet wil horen, moet voelen.

Als ik werk, sta je toch al versted. Ik zeg het niet om op te scheppen, nee, maar zodat je mij begrijpt. Ik wil dat je krijgt, waarvoor je hier bent gekomen. Ieder mens heeft zijn eigen idee, voor het grootste deel. Sommigen geloven dat ze dit of dat moeten doen. Nee, daar lijkt het niet op. Hoe ik genees en waartoe ik in staat ben, zo het mij gegeven wordt, zo doe ik het. Ik volg geen menselijke bevelen op. Ik wil niets van je, alleen maar de ziekte, niets meer dan de slechte gedachten, niets meer dan het kwaad dat voorheen boven je stond. Ik wil je op de goede weg leiden, de weg, waar de mensen van zijn afgedwaald, de weg naar God. Dat is de goddelijke weg, dat is de waarheid, dat is alles. Ik heb de brug reeds gebouwd. En op deze brug kun je gaan. En als mensen beweren, zoals ik in het begin al zei, dat ze in hun oude lijden zijn teruggevallen, moet ik deze mensen erop wijzen, en hun de weg tonen, dat ze niet in deze fout vervallen.

Als ik u de andere kant laat zien, steeds weer en nog steeds, dat gezondheid jaren en nog langer geleden was, en dat het 30 jaar en nog langer geleden was, zijn dit allemaal zulke kleine dingen die ik voor mezelf houd, en dat is de zweepslag die ik aan mensen geef, als ze niet willen luisteren. Ik doe het werk zelf en de moeite, zodat u mij kunt begrijpen, zodat u ook kunt ontvangen. Het is niet aan mij, je kunt hebben wat je wilt, en het is verkeerd om te vragen: *wat kan hij genezen?* Nee, je moet de vraag stellen: *Wie kan hij genezen?* Je kunt jezelf net zo goed blokkeren; ik ben immers niet verplicht, om de persoon die geen hulp wil, te helpen. Je kunt jezelf blokkeren, maar dan is het niet mijn schuld. Er zijn ook mensen die op zoek zijn naar de ziekte.

Je kunt ook veel doen met dit kogeltje. Als je ergens pijn voelt, houd dan gewoon het kogeltje erop. Veel mensen maken fouten. Ze denken steeds weer: Als het vandaag niet lukt, ga ik terug. Het is immers zo goedkoop vandaag. Voorheen kon je het niet krijgen voor 500,- Mark, (niet dat ik dat wilde!). Vandaag de dag is het zo goedkoop, ik weet niet wat het kost, ik wil er niets voor, maar ik wil wel helpen.

Er zijn mensen die zeggen: *ik kom terug*. Wie ik niet zelf ontbied, *die vliegt eruit*. Want het is verkeerd als de een of de ander zegt: *ik kan het me veroorloven, ik ga weer*. Ik geef niemand dat recht. Ik zal daar op moeten overstappen, zodat de mensen, die denken, dat ze met hun geld iets kunnen afdwingen, de plaats van de andere zieke mensen wegnemen.

Een voor- en na-onderzoek moet er zijn, zodat je zeker weet, dat je genezen bent.

Thuis kunt u op dezelfde manier ontvangen als hier. Blijf rustig thuis, dan kun je heel veel doen! Genezingen, zoals ik ze uitvoer, genezingen op afstand, zonder een mens te hebben gezien. Hoe zou het mogelijk zijn voor een arts, bij mensen, wanneer ze

grotendeels lijden aan storingen in de bloedsomloop, het lichaam weer te laten doorbloeden. Bij oudere mensen komt het bloed tot stilstand. Hier wordt het weer jong, omdat het dun is, het loopt weer door, alle ledematen worden versterkt. Men zou deze plaats ook de "jonge bloesem" moeten noemen(?) [*sic!*]. Hoe zou het een mens ooit mogelijk zijn, zonder deze mens te zien, zonder zijn naam te weten, noch zijn woning, zijn lichaam ergens op deze aarde te laten doorbloeden?

Ik zou, als ik dat alleen maar zou willen, of als het juist zou zijn, alle mensen onmiddellijk, voor zover ze het waard zijn om geholpen te worden, gezond kunnen maken. Ik zou kunnen zeggen: "Morgenmiddag om drie uur is Duitsland aan de beurt." Maar ik zou zeggen, dat de mens zo slecht is geworden, en als hij nu ook nog eens gezond zou worden, dan zou hij overmoedig worden. Hij moet weten waarom ik dit doe, waarom ik mijn leven geef, voor de arme zieke mens. Ik vraag een mens die op zoek is naar genezing niet tot welke religie of natie hij behoort. Een mens is een mens. Wij mensen zijn allemaal gewoon kinderen van God, er is geen verschil tot welke natie hij behoort. Maar ik geef de Duitser hier niet het recht, om mij voor zichzelf op te eisen. Ik heb me alleen aan mijn woord gehouden, dat ik vorig jaar vanuit Herford heb gezegd, toen de vraag werd gesteld: Mr. Gröning, blijft u in Duitsland? Ik heb een paar seconden gezweven, en toen heb ik gezegd: Ja, ik laat geen middel onbeproefd, om de weg vrij te maken voor de zieke, die de kans krijgt, om naar mij toe te komen, om hem te helpen en te genezen. Voor zover ik het kan verdragen, blijf ik in Duitsland. En als het vandaag Duitsland is, dan kan het morgen een ander land zijn, als het vandaag niet Duitsland is, dan zal het morgen een ander land zijn. En dan: arme Duitsers! Ik heb de Duitsers het woord gegeven om te blijven, en dat heb ik bewezen. En de mensen hebben geen middel onbeproefd gelaten in hun pogingen om mij te vernietigen en uit te buiten. Een van hen zei vorig jaar nog: "Vroeger had ik anderhalf miljoen Rijksmark, en het drievoudige zal ik binnenkort hebben. Mooi, hè?" Je kunt vier en een half zeggen, je kunt zes miljoen zeggen. Het zou misschien zover gekomen zijn als ik niet had gewerkt aan het verwijderen van hen. Daarom was het zo "goedkoop", niet onder de 500 mark.

Dat is ook de reden waarom ik tot nu toe in Duitsland ben gebleven, als u mij goed begrijpt: Net zoals ik naar elk ziekbed ga en zoals zieke mensen naar mij komen is het mijn grootste streven is, om hen weer op de been te helpen, om te weten dat ze weer gezond zijn, om hen te helpen, hen te genezen. Niet met menselijke kracht, nee, met de goddelijke kracht. Voor mensen zou zoiets niet mogelijk zijn. Voor mij is het anders als mens ook niet mogelijk. Net zoals deze zieke in puin ligt, ligt ons Duitsland in puin. Je kunt nee zeggen, ik zal ja zeggen. Duitsland is net zo weerloos en oneervol als de zieke mens die daar ligt. En om deze mens weer op te voeden, dat is mijn ambitie. Niet één, allemaal! Maar laten we beginnen met die ene. En op dezelfde manier, vergelijk je deze ene zieke met Duitsland! En zo is het mijn bedoeling om hier in Duitsland de basis te leggen, zodat ik van hieruit naar andere landen kan gaan. Het is precies hetzelfde, ik ben nu bij een enkele zieke, richt hem op, ook al is het niet helemaal in orde, de rest moet hij zelf doen, hij moet zich roeren en bewegen en dat doen, wat ik hem zeg. Dan heb ik tijd, dan kan ik naar een andere patiënt gaan. En dus kan ik ook naar andere landen gaan, zoals ik dat in Duitsland heb gedaan, om ze ook op te voeden. Want er zijn overal zieke mensen en er zijn bewijzen, dat uit alle landen hier op aarde, al een hoop post naar mij verzonden is.

Ik maak het mezelf eigenlijk niet moeilijk, ik niet, alleen van menselijk kant zijn er pogingen gedaan om de weg voor mij moeilijk te maken. Maar ook al hebben deze mensen dat gedaan, ik zal ze ter zijner tijd bedanken voor het feit dat ze geen middel onbeproefd hebben gelaten om mijn weg te versperren. Misschien had ik ook een of andere vreemde inval gekregen, het is mogelijk, ik wil het niet ontkennen.

Maar het is niet zo gemakkelijk, om mijzelf te laten gelden, en toch ben ik steeds sterker en sterker geworden in plaats van zwakker. Ik ben niet vertrokken, integendeel.

Op dezelfde manier zou het een vergissing zijn, als ik jullie allemaal in één keer zou genezen. Je zou alleen maar slechter worden in plaats van beter. Het zou hetzelfde kunnen zijn met mij, ik ben mijn kruisweg al gegaan. Ik heb mezelf moeten bevrijden uit de gevangenschap. Niemand laat iets onbeproefd. De meeste mensen die naar mij zijn gekomen en nog zullen komen, niet alleen Duitsers, maar ook buitenlanders, velen, velen zijn gekomen, maar allemaal wilden ze gewoon verdienen. Wie hier mee werkt, moet zijn leven hebben, moet het ontkennen, alleen ik kan hem niets betalen. Dus mensen verzamelen zich die het zelf gaan financieren, het kan me niet schelen hoe ze het doen. Maar het is verkeerd als enkele mensen alles met geweld nemen.

Ik hoop dat u me hierin nog beter heeft begrepen. Was het goed te begrijpen?

Aanwezigen: Ja, heel goed.

Bruno Gröning: Verwerk dit goed, verteer dit!

Wanneer u thuiskomt, neem dan uw oude plaats in of kies een andere plaats, welke u ook inneemt, deze plaats is aangesproken. Wees niet verbaasd als je in bed ligt dat het net zo kriebelt. Je bedje is ook aangesproken. En als je een ziek persoon hebt, leg dan de zieke persoon in je bedje. Je hoeft hier niet te komen.

En nu zijn er hier mensen, die denken aan andere zieke mensen, die ook hier kwamen met de wens, dat deze zieke mensen geholpen zouden worden. Neem de gezondheid mee, geef de zieke je rechterhand en vraag hem na korte tijd wat er in zijn lichaam is gebeurd. Zeg echter achteraf niet dat je kunt genezen. Maar er gebeurt wat er moet gebeuren. Ik wens het zo, en zoals ik het wens, zo zal het gebeuren.

En van al deze dingen, vraag ik u om mij te informeren, niet mondeling maar schriftelijk. Ik heb bewezen dat je hebt gekregen, wat je nodig hebt om beter te worden. U kunt deze golf continu thuis ontvangen, zo niet zonder antenne, dan neemt u deze kogel mee, dat wil zeggen, voeg deze kogel toe, en dan zal het gebeuren. Waarom? Omdat ik wil dat het gebeurt.

Lezing door Bruno Gröning, München, 5 September 1950.

“Dr. Enderlin heeft u al zoveel verteld...”

Voordat je deze kamer verlaat, vraag ik je om één voor één te vertrekken. Luister naar jezelf, praat niet, wees gewoon stil. En als je thuiskomt, terug onder de mensen, laat dan niets verloren gaan.

Er zijn genoeg mensen die Satan in hun lichaam hebben, die geen middel onbeproefd laten in hun pogingen, om de mens te ontmoedigen van het ware goddelijke geloof. Want Satan heeft het zo ver geschopt, hij heeft de mens zo ver gekregen, zodat hij nu staat zoals hij staat. Niet mijn schuld, maar ook niet die van jou. Maar het was zo, en het moet anders worden.

God heeft ons mensen hier achtergelaten, Hij heeft het paradijs voor ons geschapen en zegt: "Hier, koester het! Maar als iemand denkt dat hij zichzelf onafhankelijk gaat maken, is het een vergissing dat hij het niet zo gemakkelijk in zijn eentje kan goedmaken. Hij heeft zich losgemaakt van het ware Goddelijke, is er volledig van afgeweken. En nu geef ik je de verbinding, dat is het de enige kans die ik alle mensen kan geven. Ik neem nu afscheid van je, en wens je het beste voor je verdere leven.

Aanwezigen: Dank u wel!*Grote Oerlicht Bol*

Bruno Gröning: Nee, u hoeft mij niet te bedanken. Bedank onze Heer hiervoor!

Bron

Archiv Bruno Gröning Stiftung